Год. I. Плѣвенъ, 31 октомври 1909 г. Брой 6.

Излиза седмично.

Годишенъ абонаментъ 5 лв.
За 6 мѣсеци . . . 2·50 лв.
винаги въ прѣдплата.

Неплатени писма не се приематъ.
Ржкописи назадъ не се връщатъ.

Единъ брой 10 стот.

НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ

НЕЗАВИСИМЪ НАРОДЕНЪ ЛИСТЪ.
УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ.

42159
ОБРАЗОВО НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ
БИБЛИОТЕКА

За обявления се плаща:
за гармонденъ редъ на I-ва стр. 50 ст., на IV-та стр. — 30 ст.

За повече публикации се прави особено споразумѣние.

Съобщения, ржкописи и суми, както и всичко относяще се до вѣстника, се изпраща на адресъ: *Редакция в „Народенъ Гласъ“ — гр. Плѣвенъ.*

Единъ брой 10 стот.

Учитель въ прогимназията дава **уроци по френски** и **подготвя учащитѣ се слаби.**
Адресъ: **ДОМЪ КАЛЧЕВЪ.**

ЗАЕМЪТЪ НА НАШАТА ОБЩИНА.

I.

Има ли нужда нашата община отъ заемъ?

Въ протоколътъ, съ който излиза почитаемиятъ общински съвѣтъ да извѣсти на гражданитѣ за своето рѣшение да сключи единъ дългосроченъ петь-милионенъ заемъ, ни сж посочени, макаръ и на кратко, по-важнитѣ мотиви, които сж го накарали да се занимае съ въпроса изобщо за сключването на единъ новъ заемъ. Тѣзи мотиви вече знаятъ всички граждани. Наредъ съ тѣзи твърдѣ сериозни мотиви ни се посочватъ и онѣзи належащи нужди на града, които трѣбва немедлено да се удовлетворятъ, а отъ тукъ и нуждата отъ заемъ. Какви сж тѣзи нужди — това се посочва въ протокола и всички граждани ги знаятъ.

За насъ обаче, въпросътъ има още по широко значение, и заради това ние ще се спремъ по-обстойно върху онѣзи нужди, които се посочватъ отъ почитаемитѣ управници и върху начина на тѣхното удовлетворение.

Прѣди всичко, нека си отговоримъ на слѣдния въпросъ: *има ли нужда натия градъ отъ подобрѣния било въ хигиенично, културно и пр. отношения, или не, и отъ какви подобрения?* На този въпросъ има само единъ отговоръ: *да! Нашия градъ се нуждае отъ сериозни подобрѣния въ всѣко отношение.* Нито неговитѣ улици и площади, нито неговата вода, тъй много необходима, за голѣмитѣ градове, нито неговото освѣтление се намиратъ въ едно задоволително положение. Нашиятъ градъ, който прѣзъ послѣднитѣ години доби силенъ тласъкъ къмъ развитие, *едва сега започва да се възражда.* И въ моментътъ на неговото въздигане изпъкватъ най-различни нужди, които чакатъ своето удовлетворение. Нуждитѣ сж много, обаче тѣхното удовлетворение не може да стане изеднажъ, въ продължение само на нѣколко години, а постепено, прѣзъ течение на много години. Сега за сега общественитѣ работници трѣбва да съобразятъ и се спратъ върху най-належащитѣ отъ нуждитѣ, неудовлетворението на които може да докара още сега сериозни послѣдици за гражданитѣ и града. Тѣ трѣбва да се спратъ върху най-неотложнитѣ нужди и да потърсятъ срѣдства и начини за тѣхното удовлетворение.

Кои сж тѣзи нужди на града, които чакатъ своето немедлено удовлетворение и има ли такива? Тѣзи нужди ни се посочватъ въ протокола на общинскиятъ съвѣтъ и ние искаме да се спремъ върху тѣхъ.

Като първа належаща нужда ни се посочва — *водата.* Нашия градъ има нужда отъ още вода; водата, що днесъ служи да задоволява нуждитѣ на населението въ града, *е недостатъчна.* Тава се знае отъ всички, това най-добрѣ се чувствува отъ гражданитѣ въ крайнитѣ квартали, които сж принудени да изминаватъ твърдѣ далечни разстояния да си налеятъ вода отъ чешмитѣ. Всички знаятъ, че чешмитѣ въ града систематично спиратъ. Това е слѣдствие липсата на вода.

Прѣзъ послѣднитѣ години се докара вода отъ близката околность, но и тя бѣ въ малки размѣри и неможеше да задоволи бързо нарасналата нужда отъ много вода. Естествено все повече и повече се чувствува нуждата отъ вода. А като се вземе прѣдъ видъ, че нашиятъ градъ има единъ небивалъ строителенъ подьвомъ, че всѣкидневно той се увеличава и прогресира, че зданията на два, три и повече етажи се умножиха, че неговото уголѣмяване върви твърдѣ бързо, всѣки ще се съгласи, *че прѣди всичко на нашия градъ му е необходима много вода, а послѣ всичко друго. Ето защо водоснабдяването на града е едва ли не сега за сега най-жизнения въпросъ га града и гражданитѣ.*

За съврѣмения градъ водата е най-насжщната. За да отговаря що годѣ единъ градъ на съврѣменитѣ хигиенически изисквания, той трѣбва да има много вода; *изобилието на водата въ единъ градъ е онова му богатство,* което съ нищо не би могло да се изкупи. Спомнете си за лѣтнитѣ горѣщини въ нашия градъ, който споредъ статистиката едва ли не бѣ най-горѣщия това лѣто въ цѣла Европа, които сж убийствени и до когато не се снабди града съ много вода, та да могатъ обилно да се поливатъ улицитѣ, до тогава всички ще чувствуваме онова гнетюще дѣйствие, което упражнява лѣтната горѣщина върху всички. На какво приличатъ нашитѣ обществени, а ако искате и частни, градини прѣзъ лѣтото? Една жалка картина; всичко е изгорѣло, нийдѣ нѣма свѣжъ разтителенъ животъ. Та и безъ вода може ли да има разтителность? А улицитѣ прѣзъ лѣтото съ своя изобиленъ прахъ и горѣщиятъ въздухъ сж почти непроходими, тѣ не отговарятъ на най-елементарнитѣ хигиенически изисквания. Тѣхното поливане и подържане е невъзможно безъ изобилна вода, каквато по настоящемъ липсва, а трѣбва да се докара. Само когато водопроводитѣ бждатъ модерни и на всѣка улица може да се докара вода, тогава поливането и подържането на улицитѣ ще бжде резултатно. Помислете си на какви мжчения сж изложени хората, които живѣятъ на втория и третия етажи, които сж принудени постояно да слизатъ долу и отиватъ при близката чешма да си наливатъ вода! *Такова едно положение не трѣбва да се търпи; даже прѣстжпно е да се подържа.* То трѣбва да бжде прѣмахнато. И съ радость трѣбва да посрѣщнемъ желанието на настоящето общинско управление да прѣмахне това положение, изказано вече въ неговия протоколъ за заема. Ние искрено поздравляваме общ. съвѣтъ за това рѣшение.

Водоснабдяването на града, което, нѣма съмнѣние, ще погълне една доста крупна сума, но затова пъкъ ще бжде благодать за гражданитѣ. Едно модерно водоснабдяване, солидни водопроводи и изобилие на вода ще бжде нашето най-голѣмо богатство.

А какви сж настоящитѣ водопроводи? Ние сме зрители на всѣкидневнитѣ имъ поправки. За всѣкиго е знайно, че тѣ сж нездрави, протичатъ и по този начинъ позволяватъ въ употрѣбяваната вода за пиене да проникватъ най-различни миазми, нечистотии и бацили. Всички отъ опитъ знаятъ, че когато вали продължително врѣме дъждъ, водата по чешмитѣ е мътна и прѣпълнена съ всевъзможни примѣси. Прѣди врѣме лѣкаритѣ въ София бѣха разглеждали подъ микроскопъ водата що се употрѣбява за пиене и бѣха констатирали, че тя е пълна съ най-различни животинки и примѣси, врѣни и опасни за здравието на хората.

Ако лѣкаритѣ въ града ни направятъ подобенъ анализъ на водата, що употрѣбяваме за пиене, убѣдени сме, че ще откриятъ цѣло зрѣлище въ нея отъ най-разнообразни животинки. А какво би станало, ако случайно се появѣше нѣкоя епидемия въ града? Само въ продължение на 2—3 дни би пламналъ цѣлия градъ.

Е добрѣ, може ли настоящето положение да се остави да сжществува? — *рѣшително не.* Трѣбва да се взематъ най-бързи и сигурни мѣрки за прѣмахването му. *А това ще се постигне единствено, чрѣзъ прокарване на модерно водоснабдяване на града при солидни водопроводи.* Само тогава гражданитѣ ще бждатъ сигурни, че пиятъ чиста вода, лишена отъ заразителни бацили.

Но, ще запитатъ, възможно ли е да се прокара и не би ли погълнало грамадни суми, каквито сега за сега нашата община не би трѣбвало да израсходва, тъй като има други належащи нужди?

На този въпросъ ще отговоримъ въ идния брой.

Процесътъ на Плѣвенската градска общинска библиотека.

Основаване на библиотеката.

I.

Въ 1862 и 1863 г., слѣдъ бунтътъ противъ грѫцкия владика въ Плѣвенъ и изгонването му, за прѣвъ пѫть между плѣвенскитѣ граждани се е породила идеята да се събиратъ и обсжждатъ въпроси по народнитѣ работи. По събуденитѣ граждани сж жадували да знаятъ какъ вървятъ българскитѣ работи въ Турската Империя. Въ праздници дни сж се събирали слѣдъ отпускъ на черкова, въ нѣкоя отъ черковнитѣ „одаи“, или въ училището за да размѣнятъ мисли. Тия събрания взели да ставатъ много интересни, когато на гражданитѣ е попадналъ нѣкой български вѣстникъ, които е бивалъ прочитанъ гласно. Това е вървѣло до 1867 г., когато подъ влиянието на нѣкои читалища въ други градове, взели сж редовно да се получаватъ 1—2 вѣстници. Това е началото на „читалището“. — Покойниятъ Плѣв. гражданинъ Д. Маждраковъ приживѣ разказваше, че прѣзъ 1868 год. той е билъ пазачъ на вѣстницитѣ и нѣколкото книги въ читалището, а даскалъ Пано Рогозаровъ гласно е четѣлъ вѣстницитѣ защото е четѣлъ бързо и отчетливо, а другитѣ слушали. Това ставало въ една отъ одаитѣ на владишкия конакъ. Слѣдъ прочитането на вѣстницитѣ Д. Маждраковъ ги заключвалъ въ единъ долапъ.

Подобни четения сж ставали празниченъ день и въ Манювското училище, гдѣто четѣлъ Никола Горановъ.

Въ началото на м. октомврий 1869 г. граждани се събрали въ Св. Николаевското училище и слѣдъ една пламенна рѣчь на Н. Живковъ, който посѣтилъ града, гражданитѣ рѣшили да си направятъ едно истинско читалище. Открила се подписка за членове и спомоществувания, на които гражданитѣ се отзовали съ ентусиазъмъ, завзели се присърце за работа и за два мѣсеца сж били записани 102 члена и 7660 гроша и 10 пари, отъ които събрали до края на 1839 г. 5144 гроша 30 пари.

Читалището се съставило. Въ 1870 г. доставили отъ Виена печатъ съ надписъ „Читалищный печатъ — въ Плѣвенъ“, а въ срѣдата му маса и върху нея книги.

Освѣнъ отъ членскитѣ вносове, за читалището сж събирани пари отъ визити, отъ спогодби прѣдъ българската община и отъ подаржци. Съ паритѣ на читалището сж купували вѣстници, книги, и сж помагали на бѣдни ученици. Доставили сж за училището една „електрическа машина“ отъ Виена за 672 гр. 20 пари; купили 578 екземпляра книги, отъ които нѣкои дали на училищата за бѣдни ученици; доставили за читалището 5—6 течения вѣстници и списания за 340 гр.; сжщо—шкафове, маси, столове за читалището, за 585 гр. Украсили сж „одаята“ въ владишкия конакъ, която е служила за читалище, съ пердета и картини. Тамъ сж се събирали общинаритѣ, черковнитѣ настоятели и въобще всички по-будни плѣвенски граждани. Въ чит-то се е проявявалъ цѣлия духовенъ животъ на тогавашното българско общество въ града. Съ читалищни срѣдства сж издържани и ученички за да се подготвятъ за български учителки, именно за двѣ момичета отъ града въ Габровското училище сж похарчени 1423 гр. 20 п. На „Българското Благодѣтелно Др-во Братство“ въ Цариградъ сж били изпратени 257 гр. 10 п. Даденитѣ въ турско врѣме нѣколко прѣдставления сж били по инициативата или съ съдействието на читалището.

До началото на 1872 г. читалището вървѣло добрѣ. То получило много

подаржци въ пари и книги. Но прѣзъ 1872 г. интересътъ къмъ него отпадналъ и то едва сѫществувало. Въ срѣдата на 1873 г. отново се събудилъ интересъ къмъ него, нови сили влѣзли и тогава (6 авг. 1873 г.) го кръстили: Плѣвен. читалище „Съгласне“. То заживѣло, но слѣдъ 1874 г. нѣма накакви свѣдения за дѣйностьта му. Прѣзъ врѣмето отъ 1869 до 1874 г. читалището е имало: приходъ — 13758 гр. 25., разходъ — 7964 гр. 20 п. Останали у касиера прѣзъ 1871 г. — 412 г. и у касиера прѣзъ 1874 г. — 345 гр. Останалитѣ 5000 гр. сѫ биле дадени на 9 души подъ лихва. Дали сѫ събрани не се знае. Годинитѣ прѣзъ войната, както и самата война съ обсадата на Плѣвенъ, поставили на заденъ планъ дѣлото на читалището. То почти не сѫществувало.

Слѣдъ освобождението, прѣзъ 1878 г. въ долнитѣ стаи на Владишкия конакъ е имало нѣколко сандъци съ разни книги, които биле книгитѣ на читалището. Стоели сѫ бѣзъ всѣкакъвъ надзоръ. Слѣдъ откриване на училищата, тѣ сѫ били прѣнесени въ долната стая на Св. Николаевското училище и наредени въ стария читалищенъ шкафъ. Тамъ тѣ сѫ стоели заедно съ книгитѣ на училището, а стаята е служила за училищното настоятелство. Въ друга една стая и въ мазата на училището сѫ стоели въ безпорядъкъ остатъци отъ театрални принадлѣжности: пердета, облекла и др. Всички тия читалищни имоти, остали отъ Турско врѣме и съхранени въ училището, сѫ се считали общински. Когато е ставало нужда за нѣкое прѣдставление отъ дрѣхи и др. любителитѣ сѫ вземали разрѣшение отъ кметството. Учителитѣ тамъ сѫ отправяли всѣкиго, който е искалъ театрални принадлежности.

Мостътъ на Дунава.

Въ нашия градъ, а слѣдъ насъ въ Рахово, Видинъ, Корабия, Гигенъ, Калафатъ и другадѣ станаха митинги въ полза на едно свързване, въ тѣхна полза. Цѣлата ежедневна преса се занимава съ този въпросъ. До сега само г. Гр. Д. Начевичъ се изказа изобщо противъ всѣкакъвъ мостъ на Дунава, тъй като послѣдниятъ щѣлъ да служи повече на чуждитѣ, отколкото на нашитѣ интереси. Чрѣзъ този мость нашиятъ незначителенъ износъ въ Ромжния нѣмало да се увеличи, а ромжнскитѣ и трансивалски земледѣлски артикули щѣли да ни биятъ въ главнитѣ наши пазари — турскитѣ. Той се напълно противопоставя срѣщу построяването на моста поне докато се не свърже нашата югозападна линия съ турскитѣ.

Колкото и да е основателно мнѣнието на г. Начевича, все пакъ ние не можемъ напълно да го приемемъ. Прѣди всичко ние не можемъ да се откажемъ напълно отъ моста. Безспорно е, че нашитѣ близки и далечни интереси изтъкватъ задачата за свързване нашитѣ желѣзници съ турскитѣ. Обаче започването на прѣздунавскиятъ мостъ отдалечава ли разрѣшението на първия въпросъ? Напротивъ, споредъ насъ прѣздунавскиятъ мостъ ще ускори и свързването ни съ Солунъ. Мостътъ надъ Дунава ще ползува не само насъ, а и Ромжния, Австрия и Русия. Сега за сега, дѣйствително, нашето производство и издѣлия не сѫ толкозъ много нарастнали, че да иматъ нужда отъ изходъ на сѣверъ, кѫдѣто тѣ мжчно биха си пробили пжть; тѣхния пжть е по-скоро къмъ Турция и Изтокъ. *Мостътъ ще може да донесе на насъ дѣйствителна полза само тогава, когато нашитѣ линии сѫ свързани съ Солунъ; Кава и Адриатическо море, когато се усигорои нашия износъ къмъ Солунъ и Адриатика.*

Прѣздунавскиятъ мостъ трѣбва да се построи. *Обаче ние не можемъ да приемемъ постройката дѣто и да е.* Намъ се иска да вѣрваме, че и този пжть, ние ще станемъ мостъ на другитѣ. Казватъ ни, че нашитѣ сѣверни сѫсѣди и сѫсѣдитѣ на нашитѣ сѫсѣди намиратъ добра смѣтка въ по-скорошната постойка на рѣчения мостъ. Отъ една година вече нѣмскиятъ печатъ се занимавалъ усърдно съ този въпросъ, безъ да знаемъ нищо за това, обсѫждатъ въпроса гдѣ, на кое мѣсто на Дунава е прѣдпочтително за австрийскитѣ интереси да се издигне проектираното пжтно съобщение. По разновидни съображения, посоченъ билъ пункта при Корабия, *мѣсто срѣщу което нѣма никакъвъ български градъ.* Като по една дадена отъ нейдѣ заповѣдь цѣлата нѣмска преса настоявала още тогава, настоява и сега, да бѫде построенъ моста на това мѣсто.

И той ще бѫде построенъ тамъ, ако вѣрваме съобщенията, дадени отъ нашитѣ ежедневни вѣстници. *Но намъ не се иска да вѣрваме, че въпросътъ сега ще се разрѣшава.*

Мостътъ, нѣма съмнѣние, ще принесе по-голѣми услуги на другитѣ сѫсѣдни намъ държави, отколкото на насъ — най-слабата въ търговско отношение страна. Ето защо нѣма абсолютно никакви основания отъ наша страна да прѣдприемемъ днесъ постройката на моста така, че да увеличимъ още повече изгодитѣ на другитѣ, а да намалимъ нашитѣ.

Съ рискъ да се отсрочи постройката на моста българскитѣ делегати не трѣбва да даватъ своето съгласие за построяване на моста въ пунктъ по-горѣ отъ Никополъ — Сомовитъ, изъ блатиститѣ мѣстности, които ще прѣдизвикатъ грамадни разходи за укрѣпяване на брѣга и ще се отразятъ злѣ върху интереситѣ на нашата отбрана.

Вънъ отъ това, ако мостътъ се построи въ пунктъ по-горѣ отъ Никополъ или Сомовитъ, то нашата трансбалканска линия се напълно изолира отъ да вземе участие въ най-прямия пжть отъ З. Европа за Цариградъ.

Политически вѣсти.

Едно цѣнно мнѣние. Г-нъ Гр. Д. Начовичъ, по въпроса за постройката на моста надъ Дунава дава едно цѣнно мнѣние:

— Кому е необходимъ моста, се запитва той.

— Това е Ромжния, която иска да улесни износа на своитѣ земледѣлски, скотовъдски и др. произведения за Турция, за да конкурира насъ. Това е още по-вече Австро-Унгария, която чрѣзъ моста ще отвори единъ прозорецъ за останалата назадъ своя область Трансилвания — и още повече ще увеличи своя вносъ у насъ Хабсбурската монархия. Ние имаме единъ по-малъкъ интересъ отъ моста. Затуй, прочее, прѣди да си дадемъ съгласието за постройката на моста тукъ или тамъ, трѣбва да се погрижимъ за своя собственъ износъ — прѣзъ Срѣдиземно море, да свържемъ нашитѣ линии съ Солунъ и Кавала чрѣзъ прѣки линии. Това до гдѣто не достигнемъ, да протакаме въпроса за моста. И ако Австро-Унгария и Ромжния матъ интересъ да бързатъ, нека ни помогнатъ да скопчимъ Кюстендилъ съ Куманово и Дупница съ Сѣрската долина.

Въ положение сме да увѣримъ в. „Истина“ или по-скоро дертлията читанкаджия, че антрефилето въ миналия брой на вѣстника ни подъ название „Учителски куриозъ“ е писано не отъ нѣкакви външни лица, каквито само болнитѣ мозъци на дертлийтѣ могатъ да раждатъ.

Не е достолѣпно да се хвърлятъ клевети и правятъ подмѣтания на учрѣждения, които цѣлата лѣтна ваканция сѫ измитани и обезпокоявани отъ двѣ очилати ехидни змийчета, отъ които едното, колкото много огоено, другото толкова много изтощено, но способно (sic) да остои на честната (!) си учителска дума и които змийчета раболѣпно сѫ съскали около „плъховетѣ“ въ Окр. Инспекция. Хвала на тия два „скжпоцѣнни бисери“.

Вѣстникътъ ни бѣ подъ печатъ, когато ни стана извѣстно, че тукашнитѣ основня учители, Г. Стояновъ и В. Чалъковъ, сѫ отпжтували за гр. Ловечъ да държатъ своитѣ рѣчи по акцията, която съюза на зъюзитѣ трѣбвало да вземе въ защита интереситѣ на държавнитѣ служащи.

По поводъ на това има да запитаме, когато трѣбва:

1). Позволено ли е на единъ основенъ учитель да заема отговорно мѣсто въ събрания и политически групи, които мѣрятъ да въздѣйствуватъ на държавата (чл. 82 отъ закона за народното просвѣщение).

2) Иматъ ли разрѣшение визиранитѣ по-горѣ учители, по приетия администр. редъ, да отсжтствуватъ отъ мѣстоучителствуването си (чл. 20 отъ закона за чиновницитѣ) и увѣдомили ли сѫ прѣдсѣдателя на учил. н-во, като глав. учители, за това и кого сѫ оставили за замѣстници.

3) Наредили ли сѫ, ученицитѣ отъ отъ отдѣленията имъ да бѫдатъ заведени въ църква (§ 137 отъ „Инструкцията“) или тѣхниятъ социал. моралъ не позволява това?

„Протестътъ“ и „бойкотътъ“ на Плѣв. учит. д-во „Бр. Миладинови“.

Ежедневно гражданитѣ иматъ случая да четатъ все нови и по-нови афиши за „бойкота“ и „протеста“ на мѣстното учителско др-во „Бр. Миладинови“. Сутринь и слѣдъ обѣдь всѣки день едно момче съ стълба въ рѫцѣ ходи изъ града и редовно разлепва афишитѣ на др-вото, за да могатъ всички да прочетатъ и разбератъ, че е обявенъ бойкотъ на книжаря К. Т. Мотавчиевъ.

Но, наистина, какво прѣдставлява отъ себе си този „протестъ“, съ който излиза др-вото? — Въ него се казва, че училищ. настоятель К. Мотавчиевъ, въ качеството си на училищна власть, *иска* да влияе върху съвѣстьта (!) на учителството (sic) по начинъ оскжрбителенъ за достоинството на учителитѣ и прѣстжпенъ отъ гледна точка на законитѣ. — *Но това е голо обвинение, непочиваще на никакви основания. Прѣди всичко кѫдѣ, какъ, посрѣдствомъ кои хора, по какъвъ начинъ е искалъ да влияе?* — За това нищо не ни се казва; никакви факти не се посочватъ. Най-лесно нѣщо е да обвинявашъ; всѣки може да изсипе купъ обвинения върху личностьта на когото и да е, но затова има и съотвѣтни сѫдебни власти. Въ „протестътъ“ на дружеството, състоящъ се отъ нѣколко обвинителни реда, ние не виждаме нито мотивитѣ, нито фактитѣ, които сѫ накарали др-вото да прибѣгне до тази крайна мѣрка.

Октавъ Мирбо.

Идеитѣ на генерала.

(Прѣводъ).

Генералъ Аршинаръ, искайки да прибави при военната си слава и малко литературна, напечати въ „Европейски вѣстникъ“ цѣла сѣрия статии, въ които излагаше своитѣ колонизаторски планове. Тѣ бѣха прости, но грандиозни. Азъ ще привѣда нѣкои:

„Колкото повече се наказватъ, както виновнитѣ, така и невиннитѣ, толкова повече ще ги заставишъ да те обичатъ“.

По нататъкъ:

„Саблята и камшика струватъ много повече, отколкото всичкитѣ свѣтски трактати“.

Още:„ . . . безмилостно избиване на все по-голѣмо и по-голѣмо количество“ . . . .

Намирайки тѣзи идеи, макаръ и не нови — твърдѣ интересни, азъ се отправихъ къмъ доблѣстния войникъ съ патриотическа цѣль — да го интервирамъ. Не е лесна работа да се срѣщнешъ съ такъвъ именитъ завоеватель и за това бѣхъ принуденъ да водя дълги прѣдварителни прѣговори. За щастие азъ притежавахъ писма и прѣпоржки отъ „вишитѣ сфери“ прѣдъ които дори нашиятъ герой трѣбваше да се прѣклони. Генералътъ, само за форма, направи нѣколко възражения и послѣ се съгласи да ме приеме. Самъ Богъ знае, какъ силно ми биеше сърдцето, когато ме въвеждаха при него.

Трѣбва да ви кажа, че той ме прие съ тази очаровательна рѣзкость, която у господа военнитѣ се нарича сърдечность. Тази груба веселость, споредъ Жоржъ Еспарбе, се много харесва на французина. Облеченъ съ червенъ бурнусъ, той бѣ седналъ на една тигрова кожа и пушеше по арабски съ едно грамадно наргиле. Покаката му да седна мязаше повече на командата: „едно, двѣ . . . едно двѣ“! Той ми посочи за седане блиското канапе отъ проста овча кофа, което се намираше тъкмо срѣщу него. Като приехъ неговата покана, азъ не можахъ да се удържа отъ чувството на дълбоко вълнение. Характерната разлика на мѣстата ни възбуди въ менъ грандиозни философски заключения и аналогии, твърдѣ малко утѣшителни за менъ.

— Чиновникъ ли сте? . . . Военен? . . . Що? . . . какъвъ сте вие? . . . Такива бѣха бързитѣ и послѣдователни въпроси съ които ме утрупа Генералътъ.

— Числя се въ опълчението — отговорихъ примирително азъ.

Едно „Пфъ“! (а може би и „пфу“), изхвръкна изъ неговитѣ уста срѣдъ прѣзрително мърморене.

Азъ, благодарение на своето несполучливо и двумислено признание, щѣхъ да прѣкарамъ, както се казва, цѣль четвъртъ часъ твърдѣ неприятно; обаче, за голѣмо щастие, въ тази минута влѣзе единъ негъръ съ чуденъ костюмъ носейки на тава цѣла батарея бутилки и чаши . . . Това бѣ часътъ, когато героятъ ще пие. Азъ се твърдѣ зарадвахъ, за гдѣто имахъ щастието да присжтствувамъ на този часъ, посвѣтенъ на абсента.

— Ракия . . . Кюрасо̀ . . . Що? . . . На късо запита славния воинъ.

Нищо не пия . . . Генерале.

По удобрителната усмивка, съ която той посрѣщна моята декларация, азъ разбрахъ, че най-послѣ съмъ спечелилъ благосклонностьта на великия судански цивилизаторъ.

До като генерала се разпореждаше, спорѣдъ приетитѣ у тѣхъ обичаи, съ възбуждающитѣ напитки, азъ разгледахъ стаята, въ която седѣхме. Тя бѣ доста мрачна.

Вратитѣ и прозорцитѣ беха покрити съ източни материи, твърдѣ вѣхти и напомнящи заведенията на улица „Caire“ — съвсѣмъ не по мой вкусъ. На стѣнитѣ блѣщяха ужасно сложни оржжия и военни труфей. На камината стоеха двѣ вази, въ които — вмѣсто цвѣтя — стояха склапирани човѣшки косми. Между вазитѣ стоеше една ящарова глава (добрѣ прѣпарирана) въ свирѣпитѣ зжби на която се намираше една стъклена топка. Тази топка служеше, като увеличително стъкло, за да се вижда по-добрѣ циферблата на поставения въ нея малъкъ часовникъ. Но това, което особено ми обърна вниманието, бѣха стѣнитѣ. На всѣкждѣ тѣ бѣха обвити съ особени кожи — твърдѣ тънки и доста гладки. Техниятъ черно-зеленъ цвѣтъ, прѣминаващъ на нѣкой мѣста въ тъмно-червенъ, ми произведоха силно впечатление, което незнамъ защо, ми причиняваше неизразимо безпокойство. Отъ тѣзи кожи се отдѣляше една чудна миризма — силна и сѫщеврѣменно блудкава. — меризма, която азъ не мога да опрѣдѣля, но която химиците наричатъ Sui generis.

— А, вие гледате моитѣ кожи? . . . каза генералъ Аршинаръ, лицето на когото нечакано се проясни, а разширенитѣ му ноздри поемаха съ видимо удоволствие разнохарактернитѣ миризми отъ кожитѣ и абсента.

— Да, Генерале . . .

— Вие сте поразени отъ тѣзи кожи . . . хмъ . . .

— Наистина, Генерале!

— Това, мило момче, сѫ кожи на негри . . .

— На не . . .?

— Кожи отъ негри . . . Разбира се . . . богата идея, нали? Азъ почувствувахъ, какъ проблѣдняхъ. Отъ неочакваното отвръщение стомахътъ ми се толкова много сви, щото ми идѣше да повръщамъ; обаче азъ се силѣхъ да надвия на своята слабость, — една глътка абсентъ бърже възстанови равновѣсието на организма ми.

— Наистина, богата идея — казахъ азъ. . . .

Генералъ Аршинаръ започна:

— Употрѣбявини по такъвъ начинъ, негритѣ ще прѣстанатъ да сѫ една безполезна материя и нашитѣ колонии ще

По нататъкъ се казва: „Че съ тия си постжпки (но кои сж тѣ?) той цѣли, ползувайки се отъ служебното си положение, да защити своитѣ лични интереси, *като книжарь*. — Добрѣ, кои сж тѣзи постжпки, кой гражданинъ ги знае, или тѣ сжществуватъ само въ озлобеното и нервирано съзнание на нѣкои лично заинтересовани учители, учебницитѣ на които не се въведоха въ мѣстнитѣ основни училища? Почитаемото др-во, което се излага по този начинъ съ своя кухъ, безсъдържателенъ, а просто произволно обвинителенъ протестъ, трѣбваше да излѣзе съ факти да подкрѣпи своя протестъ, за да убѣди и насъ, и гражданитѣ въ правотата на своя протестъ. Безъ да ни излага кждѣ, кога и по какъвъ начинъ г. Мотавчиевъ е искалъ да използува положението си на учил. власть, то бърза да протестира срѣщу: 1) Че се ползува отъ положението си за чужди на учеб. дѣло интереси. 2) Намира, че не трѣбва повече да бжде учил. настоятель. 3) Обявява му бойкотъ и кани всички учители да го подкрѣпятъ. По този начинъ др-то се излага съ една акция, която не почива на никакви основания и която, смѣемъ да вѣрваме, му е наложена отъ нѣкои учебникари учители, материалнитѣ интереси на които не се задоволиха. Когато др-то не излиза съ никакви факти да подкрѣпи своя протестъ, то нѣма да спечели не само насъ, но и цѣлото гражданство. Ето защо и протеста му ще бжде гласъ въ пустиня.

Обаче, ние се питаме, кое продиктува появата на този протестъ? Ако имаше основания, ние не вѣрваме, че др-то ще забрави да ги съобщи. Но ние сме убѣдени, че този протестъ е *личенъ*, той е продиктуванъ отъ *злобата* на нѣколцина учители, между които има и единъ *учебникарь*. Слѣдъ като въпросниятъ учебникарь-учитель получи бламъ въ учителскиятъ съвѣтъ, и неможа̀ да прокара своитѣ учебници, потърси други срѣдства за да задоволи своитѣ интереси. Оставаше му да се обърне къмъ др-то. И ето че въ най-близкото събрание подига въпросътъ за бойкотиране книжаря К. Мотавчиевъ. Възползуванъ отъ това, че нѣма болшинство на засѣданието, той успѣва да вземе едно фиктивно болшинство и ангажирва въ своя услуга др-то. На събранието сж присжтствували 28 души, когато др-то брои повече отъ 100 души. По този начинъ изтръгва вота на др-то за да задоволи своитѣ лични интереси, като апелира къмъ учителството да обяви бойкотъ на Мотавчиева и се втурне къмъ другиятъ книжарь — Дандоловъ, та да може въпросниятъ учебникарь да добие по широко разпространение на учебницитѣ си. Ние съжаляваме, че учителското дружество, вмѣсто да се занимава съ своята специална работа и насочи своитѣ интереси къмъ учебното дѣло, е станало орждие на отдѣлни личности за покровителство на тѣхнитѣ груби материални интереси. Затова и „протестътъ“ на др-вото за насъ нѣма никакво значение. Той иде за лишенъ пжть да ни докаже, че нѣкои учители могатъ за своя угода да изтръгватъ вота на дружеството та да си послужатъ кждѣто имъ трѣбва. Безогледното нахвърляне върху личностьта и интересите на г. Мотавчиева отъ страна на дружеството е скръбно и ни свидѣтелствува за израждането на учителството и неговата борба. Доколкото се простиратъ нашитѣ свѣдения, г-нъ Мотавчиевъ е потърсилъ вече справедливо удовлетворение чрѣзъ сжда.

Хроника.

Общинското управление е издало обявление отъ 19 т. м. съ което съобщава на гражданитѣ, че срокътъ за подаване заявления съгласно чл. 3 отъ „Закона за допитване до народа по общин.-работи“ по взетото отъ общин. съвѣтъ рѣшение за сключването на 5-милионенъ заемъ изтича на 22 ноемврий т. г. До тая дата г. г. гражданитѣ могатъ да подаватъ заявленията си лично въ кметствсто съобразно забѣлѣжката, направена въ извлечението отъ протокола № 69.

Мѣстната радикалъ-демократическа организация бѣ устроила на 24 т. м. другарска срѣща въ единъ отъ мѣстнитѣ локали на която говори гр. *Т. Г. Влайковъ* на тема: „Морала въ политическия животъ“. А на 26 т. м. бѣ устроено пиблично събрание въ салона на др-во „Съгласие“ на което говори гр. *Д-ръ Йос. Фаденхехтъ* на тема: „Належащи политически реформи“.

Както срѣщата, тъй и събранието бѣха добрѣ посѣтени.

Нашиятъ съгражданинъ г. Н. Хр. Хасекиевъ, който взе участие въ „Скотовъдско-земледѣлската изложба“ въ Шуменъ, организирана отъ мин-то на Търговията и Земледѣлието прѣзъ м. м. е получилъ първа награда, почетенъ дипломъ отъ първа категория, а воения чифликъ въ Шуменъ е получилъ втората награда. Ние поздравяваме г. Хасекиевъ съ неговия успѣхъ въ изложбата. Г. Хасекиевъ е далъ на разположение цѣлия си складъ на ржководителитѣ на зимнитѣ земледѣлски курсове при винарското училище.

Награденъ е сжщо и съ златенъ медалъ отъ пчеларската изложба станала въ София на 20 августъ т. г.

Получи се въ редакцията ни Присждата по углавното дѣло № 790/1908 по описа на Плѣвен. Окржж. Сждъ срѣщу бившия стамболовистки общински съвѣтъ напечатена. Въ слѣдующия брой ще дадемъ кратки извлѣчения изъ нея.

Изъ дѣйностьта на народното събрание.

Слѣдъ продължителни и бурни дебати касиранъ е избора на г. Ст. Сарафовъ, инжинеръ-директорь на прѣдприятието Мездра-Видинъ и Свищовскиятъ изборъ, кждѣто бѣха избрани земледѣлци.

— Наскоро ще бжде внесенъ за разглеждане *проектъ на законъ за старинитѣ*. Проектътъ дава широкъ просторъ за работа на всички археологически дружества и учени лица, ала той упражнява сжщеврѣменно и най-строгъ контролъ не само върху намѣренитѣ отъ тѣхъ старини, но и върху самитѣ имъ дѣйствия.

Цѣлиятъ проектъ отъ 51 члена е раздѣленъ на VIII глави:
I. Общи разпоредби; II. Организация на службата по старинитѣ; III. Запазване на старинитѣ; IV. Движими старини; V. Недвижими старини; VI. Разкопки; VII. Археологически музеи; VIII. Наказателни и прѣходни наредби.

Столичната община ще прави новъ 15-милионенъ заемъ. Референдумъ за този заемъ ще се произведе, ако поискатъ най-малко 10% отъ избирателитѣ, и то въ срокъ единъ мѣсецъ отъ деньтъ на рѣшаването да се произведе допитване до гражданитѣ.

Гражданското събрание.

По инициативата на мѣстното общинско управление се състоя гражданско събрание въ салона на д-во „Съгласие“ на което говориха гражданитѣ Ц. Бръшляновъ и Ас. Милчевъ. Ораторитѣ на кратко очертаха онѣзи придобивки и изгоди за града, които ще се спечелятъ, ако се прокара моста на Дунава при Никополъ или Сомовитъ. Спрѣха се изобщо върху най-краткия пжть отъ Западна Европа до Цариградъ, върху най-изгодния за страната пунктъ при гр. Русе. Посочиха и желанията на ромжнското правителсто да се построи колкото се може по-нагорѣ по брѣга на Дунава, за да не може да подбие операциитѣ на тѣхното пристанище Кюстенджа и тѣхния мость.

Ораторитѣ свършиха, като посочиха на възможното споразумение между двѣтѣ правителства да се построи моста при гр. Никополъ срѣщу ромжнскиятъ градъ Турну-Магурели или при с. Сомовитъ, като по този начинъ се добие и най-прѣкиятъ пжть по трансбалканската линия за Цариградъ. Събранието бѣше добрѣ посѣтено и единодушно прие слѣднята:

Резолюция.

Плѣвенскитѣ граждани, събрани въ салона на д-во „Съгласие“ днесъ на 18 октомври 1909 год., по покана на Плѣвенското Градско Общинско Управление, като изслушахме рѣчитѣ на гражданитѣ: Ц. Бръшляновъ и А. Милчевъ по въпроса за проектиране новъ мостъ на Дунава и като взехме прѣдъ видъ:

1) Че търговскитѣ и културни интереси на цѣлата страна изискватъ непрѣменното свързване на централна България съ Срѣдня Европа.

2) Че това свързване ще придобие най-голѣма цѣна и смисъль, само когато то бжде едно продължение на трнсбалканската линия, която само тогава ще стане единъ истински международенъ пжть.

3) Че това най-добрѣ би се постигнало ако моста бъде поставенъ при Русе или Свищовъ, обаче прѣдъ видъ възможното несъгласие на Ромжнското правителство за единъ отъ тия два пункта, то градътъ Никополъ се явява единствения възможенъ пунктъ, при който мостътъ би останалъ свързанъ съ трансбалканската линия.

4) Че всѣко измѣстване на мостовия пунктъ по-горѣ отъ Никополъ (или Сомовитъ) би направило моста не само излишенъ за цѣльта, но дори и пакостенъ особено за градоветѣ отъ Плѣвенъ до Шуменъ, както и за цѣлата трансбалканска линия;

РѢШИХМЕ:

Най-настоятелно молимъ Българското правителство, както и почитаемата комисия засѣдаваща по настоящемъ въ Бокурещъ да иматъ прѣдъ видъ горнитѣ съображения и по никой начинъ да не даватъ съгласие за прокарване на моста въ пунктъ по-горѣ отъ градъ Никополъ или Сомовитъ.

Антики всѣкакъвъ видъ и монети купува Иванъ Даковъ.

започнатъ да ни прѣнасятъ какво да е . . . Разбира се, това ще правимъ до пълно изтощаване на тѣзи богатства... Погледни това, момко . . . Пипни това . . . Марокинъ първо качество, нали? . . . Хмъ . . . Ще се отървемъ найсетнѣ отъ Кордовскитѣ кожи, а? . . .

Ние напустнахме мѣстата си и започнахме да обикаляме стаята, като внимателно разглеждахме добрѣ изпъватитѣ по стѣнитѣ парчета кожи. Ежеминутно генералътъ повтаряше:

— Богата идея, нали? . . . Пипнете това . . . Красиво . . . Здраво . . . Неизтощимо перо за бюджета, какво?

Азъ, прѣструвайки се, че желая да се запозная съ ползитѣ отъ това ново кожено производство, му зададохъ нѣколко технически въпроси:

— Колко негърски кожи сж потрѣбни, за да се обвиятъ стѣнитѣ на една стая като тази?

— Едно на друго сто и десеть и то отъ населението на малкитѣ села.

Но не само за това служатъ тѣ... Има кожи, особено тѣзи на женитѣ, които по своята тънкость, мекость сж годни за фабрикация на изященъ марокинъ . . . за разкошни прѣдмети: портмонета, чанти, куфари и . . . ржкавици . . . траурни ржкавици! ха, ха, ха!

Смѣтахъ за потрѣбно да се изсмѣя и азъ, но стиснатото ми гърло попрѣчи противъ тази людоедска и колониялна веселость.

Слѣдъ подробенъ прѣгледъ, ние отново седнахме на мѣстата си и Генералътъ, замоленъ отъ менъ да даде по обстойни обяснения, започна:

— Дължа да Ви заявя, че азъ не обичамъ вѣстницитѣ, а заедно съ тѣхъ и вѣстникаритѣ; обаче азъ не се сърдя, за гдѣто сте дошли . . . защото Вие ще разгласите до невѣроятность моята система на колонизация . . . Ето въ двѣ думи моята идея . . . Азъ не обичамъ нито фразитѣ, нито заобикалкитѣ — Ще пристжпя направо къмъ цѣльта . . . Внимание! . . . Азъ признавамъ само единъ способъ за цивилизацията на хората, именно убийството. Вземи, които щешъ начини за подчиняване побѣденитѣ народи . . . било протектората, присъединението и пр. и пр., — всѣки пжть ще имашъ неприятности, защото тѣзи негодяи никога не ще те оставятъ на покой . . . Избивай ги масово, а заедно съ това, ще се отървешъ отъ по-нататъшни усложнения... Ясно, нали? . . . Само че . . . толкова натрупани и нездрави мъртви тѣла . . . могатъ да докаратъ епидемия . . . Ето защо азъ дера мъртвацитѣ . . . получавамъ хубави кожи . . . И вие самички видѣхте, колко негърски кожи притежавамъ азъ . . . Да, това е чудесно! На кжсо казано: Отъ една страна безпощадно унищожение, отъ друга — създаване на изумителна търговия, — ето моята колонизаторска система. И двѣтѣ страни сж изгодни . . . Какво ще кажешъ за това, ха?

— По принципъ съмъ съгласенъ съ Васъ за кожитѣ, Генерале . . . Ами месото? Какво ще го правите? Ще го прѣдложите за ядене ли?

Генералътъ помисли нѣколко минути и възрази:

— Месото? . . . За нещастие негритѣ не сж за ядене, защото много отъ тѣхъ сж отровни . . . Впрочемъ, приготвено по особенъ способъ, това месо може да даде отлични консерви за войската . . . Нуждно е да се поразмисли върху това . . . Азъ мисля да направя подобно прѣдложение прѣдъ правителството . . . Но, за съжаление, нашето правителство е твърдѣ сантиментално! . . .

И Генералътъ стана твърѣ довѣрчивъ:

— Разберете, младий момко, че това, което ни погубва, е сантименталностьта . . . Ние сме народъ отъ мокри кокошки и блѣющи овци . . . Не умѣемъ да вземаме енергични рѣшения . . . За негритѣ, слава богу, задоволително е . . . защото тѣхното избиване не произвежда голѣмъ шумъ . . . Послѣ, по разбирането на публиката, негритѣ почти не сж хора — а звѣрове... Но ако си ималъ нещастието да одраскашъ само единъ бѣлъ? . . . Охъ, охъ, охъ! . . . Би произлѣзла мръсна история . . . Питамъ Ви, за да ми кажете съвѣстно: За какво ни сж напримѣръ, всичкитѣ тѣзи затворници и каторжници? За тѣхъ ние даваме и зеницата на окото си, а тѣ каква полза ни принасятъ? . . . Каква, ха? . . . Не можите да ми отговорите зеръ! . . . Помислете си само: каторгитѣ и обикновенитѣ затвори, както и всички други изправителни учреждения въ какви чудесни казарми биха се обърнали! . . . А какви чудесни кожи бихме получили отъ тѣхъ . . . Защото всички антрополози сж съгласни, че отъ кожата на прѣстжпника по-хубава нѣма . . . Но, дяволъ да го вземе, бутнете само, ако смѣете, единъ бѣлъ? . . .

— Генерале, прѣкжснахъ го азъ, една мисъль . . . Тя е оргинална, но гениална.

— Да видимъ!

— Не бива ли да боядисате бѣлитѣ съ негърски цвѣтъ, за да запазите националния слнтиментализмъ? . . .

— Така . . . а послѣ? . . .

— Послѣ да се убиятъ . . . и слѣдъ това се одератъ? . . .

Генералътъ стана сериозенъ и замисленъ.

— Не! каза той. Тѣзи кожи нѣма да бждатъ добити по честенъ начинъ . . . Азъ съмъ войникъ, но честенъ войникъ . . . Сега стига вече . . . Ще трѣбва да започна да работя. — Азъ доиспихъ стакана си, на дъното на когото имаше нѣколко капки абсентъ и слѣдъ това си тръгнахъ.

Такива срѣщи ми доставятъ възвишено удоволствие и ме изпълватъ съ национална гордость . . . Защото въ подобни герои е въплотена душата на отечеството.

Настоящатарезолюция да се съобщи на Господина Министръ прѣдсѣдателя, на засѣдаващата въ Букурещъ смѣсена комисия, на Господа Плѣвенскитѣ Народни Прѣдставители и на пресата.

Прѣдсѣдатель на събранието: А. Дановъ

По учителския изпитъ. Интересно е да се знае дали инспекцията ще прѣдстави въ списъка за членове въ испитната комисия тия учители, които тя сега разслѣдва по учителския скандалъ и дали министерството на просвѣтата ще избере именно тия отъ тѣхъ които сѫ сега подъ слѣдствие? . . . .

Общинскиятъ бюджетъ за 1908 г. е приключенъ съ излишъкъ отъ 35,210 лева. Този фактъ е отъ естество да радва всѣкиго. Ето какви сѫ резултатитѣ отъ добросъвѣстната и економна дѣйность на общинаритѣ. Този фактъ иде да ни покаже, че при добрата грижа на общинскиятъ съвѣтъ и добросъвѣстното и правилно разходване на всички суми могатъ да се покриятъ не само всички разходни пера, но и да се направятъ значителни економии, що могатъ да се употрѣбятъ за различни полезни и належащи нужди на града. Това показва, че сме имали единъ реаленъ общински бюджетъ, редовно и грижливо реализиранъ, какъвто не сме имали прѣзъ управлението на бившия стамболовистки общински съвѣтъ.

Модерниятъ театръ на Бр. Калпазанови дава прѣзъ вечеръ кинематографически прѣдставления при най-разнообразна програма, дѣто съ приятность могатъ да се прѣкарватъ дългитѣ зимни нощи. При театъра е отворена наскоро и **нѣмско-българска модерна кухня**.

Точи се отлежало царско пиво; театъра е инсталиранъ съ електрическо освѣтление.

Всичко относящо се до експедицията на вѣстника и паричнитѣ здѣлки, като изплащане на обявления, абонаменти и пр. се извършва отъ г. К. Т. Мотавчиевъ, къмъ когото умвляваме да се отнасятъ.

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА.

Прѣдшественици на Колумба.

Както е извѣстно отдавна сѫществува прѣдположение, че норвежци сѫ посѣщавали брѣговетѣ на Сѣв. Америка още прѣди Колумба. Сега прѣдположението е намѣрило своето блѣстяще подтвърждение.

Норвежецътъ Гисалмаръ Голандъ е разисквалъ не отдавна въ зданието на „Истор. архива за синоветѣ на Норвегия“ въ Чикаго, върху единъ камъкъ съ руническо писмо. Тоя камъкъ съ дата 1362 година е билъ намѣренъ въ „Dongias Conuty“ (Щатъ Минезота) и се явява като доказателство на това, че норвежцитѣ сѫ прониквали даже дълбоко въ материка.

Руническия надписъ на старо-норвежски езикъ е прочетенъ и прѣведенъ отъ комитета на професоритѣ въ Християния. Надписътъ гласи слѣднето: „Осемь готи и двадесеть двама норвежци въ пѫтешествие изъ Винеярда на Западъ. Нашата станция бѣше въ двата скалисти острова на разстояние единъ день пѫть отъ тоя камъкъ. Една сутринь ний отидохме на ловъ за риба. Когато се върнахме, то десеть отъ нашитѣ мѫже намѣрихме мъртви и въ кърви. Насъ Св. Мария спаси отъ гибель. Година 1362“.

ОБЯВЛЕНИЯ.

Плѣвенско Град. Общ. Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ № 9335

Плѣвенъ, 6 октомври 1909 год.

Плѣвенското Градско Общ. Управление, обявява на интересующитѣ се, че въ канцеларията му ще се проиведътъ търгове както слѣдва:

1) На 12 ноември 1909 год., около 3 часа слѣдъ ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция, за отдаване на наематель доставката на двѣ желѣзни каси съ размѣри подробно изложени въ поемнитѣ условия нуждни за Бирническото и Техническото отдѣления при общината.

Приблизителната стойность на доставката възлиза на 2000 лева. Залогъ за участие въ търгътъ е 5% върху горната сума.

2) На 12 ноември т. г. отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ ще се произведе публиченъ търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на наематель освѣтлението на града прѣзъ 1910 год., приблизителната стойность на прѣдприятието възлиза на около 12,500 лева. Залогъ за участие въ търгътъ се иска 5% върху горната сума.

Офертитѣ ще се приематъ до 4 часа слѣдъ обѣдъ.

3) На 12 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция за отдаване на наематель експлоатирането на общинската барака при училището „Мрия Луиза“ за прѣзъ 1910 год., приблизителната стойность на наема за бараката е 200 лева. Залогъ се иска 5% върху горната сума.

4) На 13 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция за продажбата на общинскитѣ мѣста въ VIII кв. при училището „Василъ Левски“ и „Александровската улица“, подъ № № V, VI, VII и XI. Залогъ за участие въ търгътъ се иска по 5% върху стойностьта на мѣстото.

5) На 14 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ ще се произведе публиченъ търгъ съ тайна конкуренция за отдаването на прѣдприемачъ направата на три класни стаи до училището „Единство“, въ Плѣвенъ I кварталъ. Приблизителната стойность на прѣдприятието възлиза на около 15,500 лв., залогъ за участие въ търгътъ се искатъ 5% върху горната сума.

Офертитѣ ще се приематъ до 4 часа слѣдъ обѣдъ.

6) На 16 ноември 1909 год., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ ще се произведе публиченъ търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на наематель доставката на разни дървени материали нуждни за ремонтиране на общинскитѣ здания и др. прѣзъ 1910 год. Приблизителната стойность на прѣдприятието възлиза на около 13,000 лева. Залогъ за участие въ търгътъ се иска 5% върху горната сума.

Офертитѣ ще се приематъ до 4 часа слѣдъ обѣдъ.

Желающитѣ да взематъ участие въ горнитѣ търгове да се съобразяватъ съ чл. чл. 11, 12, 13, 14, 21 и 49 отъ закона за обществениитѣ прдѣприятия.

Послѣднитѣ условия и др. по търговитѣ прѣписки и книжя могътъ да се прѣглѣдватъ всѣки присѫтственъ день и часъ въ канцеларията на кметството.

п. Кметъ: Я. Ив. Мѫстиновъ.

Секретарь: Хр. Ив. Кѫнчевъ.

Плѣвенско Гр. Общинско Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ № 9693

Плѣвенъ, 14 октомври 1909 год.

Плѣвенското Градско Общ. Управление обявява на интересующитѣ се, че въ канцеларията му ще се произведътъ съ явна конкуренция за прѣзъ 1910 г. слѣдующитѣ публични търгове.

1) На 20 ноември 1909 год. отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематели общинскитѣ ябълкарски сергии на Сѫръ-Пазаръ подъ № № 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 и 10. Залогъ се иска по 20 лева на сергия.

2) На 20 ноември т. г. отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематели общинскитѣ табашки сергии на Сѫръ-Пазаръ подъ № № 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 и 20. Залогъ се иска по 20 лева на сергия.

3) На 21 ноември т. г. отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематели общинскитѣ зарзавадчиски сергии при Коршумъ джамия подъ № № 1 до 12, на Сѫрь-Пазарь 1 до 20, при църквата Св. Тройца и на Циганския мегданъ VI кварталъ. Залогъ се изисква по 20 лева на сергия.

4) На 23 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель доставката на 80,000 кгр. варь, въ размѣръ на около 2000 лева.

5) на 23 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель събиране общинския доходъ отъ игралнитѣ прѣдмети, домини, билярди, карти и др. Приблизителната стойность на прѣдприятието е около 1000 лева.

6) На 24 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематели общинскитѣ карнакчииски сергии на Сѫрь-Пазаръ подъ № № 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 и 8. Залогъ за участие въ търгътъ се изисква по 25 лева на сергия.

7) На 24 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель доставката на Бакалски стоки, като: газъ, кибритъ и др. такива. Приблизителната стойностъ е около 10,000 лева.

8) На 25 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаването на наематель доставката на разни желѣзарски прѣдмети. Приблизителната стойность възлиза на около 5000 лева.

9) На 25 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель доставката и отпечатвание на разни канцеларски принадлеждности. Приблизителната стойность възлиза на около 8000 лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ горнитѣ търгове да се съобразятъ точно съ чл. чл. 11, 12, 13, 14, 21 и 49 отъ закона за обществениитѣ прѣдприятия.

Залогъ за участие въ търговетѣ се иска 5% върху опрѣдѣленитѣ цѣни.

Поемнитѣ условия и др. по търговитѣ прѣписки и книжа могатъ да се прѣгледватъ всѣки присътственъ день и часъ въ канцеларията на кметсвото.

п. Кметъ: Я. Ив. Мѫстиновъ

Секретаръ: Хр. Ив. Кънчевъ.

Плѣвенско Град. Общ. Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ № 9774

Плѣвенъ, 16 откомври 1909 год.

Плѣвенското Гр. Общинско Управление обявява на интересующитѣ се, че въ канцеларията му за прѣзъ 1910 год. ще се произведътъ публични търгове по явна конкуренция, както слѣдва:

1) На 25 ноември т. г. отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель събирание общин. доходъ отъ провѣряване мѣркитѣ и теглилкитѣ, първоначалната стойность е 2300 лева.

2) На 26 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель ушиването на дрѣхи и чизми за пожарникаритѣ. Първоначалната стойность е 1800 лева.

3) На 26 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель ушиването на 10 костюма дрѣхи за комисаритѣ, първоначалната стойность е 700 лева.

4) На 26 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, отдаване на наематель ушиването 8 костюма дрѣхи на разсилнито при общината, приблизителната стойность е около 320 лева.

5) На 27 ноември т. г., отъ 3 часа слѣдъ обѣдъ, продажбата на 13 общински мѣста въ VIII кв., при Тоти Чобановъ и училището „Патриархъ Евтимии“, строителенъ кварталъ № 146 **а**. и **б**.

Залогъ за участие въ търгътъ се изискватъ по 5% върху първоначалната стойность.

Желающитѣ да взематъ участие въ горнитѣ търгове трѣбва да се съобразятъ съ чл. чл. 11, 12, 13, 14, 21 и 49 отъ закона за обществениитѣ прѣдприятия.

Поемнитѣ условия и др. по търговетѣ, прѣписки и книжа, могатъ да се прѣгледватъ всѣки присѫтственъ день и часъ въ канцеларията на кметството.

п. Кметъ: Я. Ив. Мѫстиновъ

Секретаръ: Хр. Ив. Кънчевъ.

Книгоиздателство „Буревѣстникъ“ — София.

Нови издания:

1) *Дж. Рескинъ.* Лекции за Искуството . . . . . ц. — 80 ст.
2) *М. дела Грация.* Катастрофа — драма . . . . . ц. — 90 ст.
3) *Ан. Луначарски.* Основитѣ на позитивната — естетика . . ц. — 1 лв.
4) *Ос. Уайлдъ* и *К. Тетмайеръ.* Стихотворения въ проза . . ц. — 70 ст.

Издателството доставя всички руски, френски и нѣмски издания. Искайте подробния каталогъ.

Адресъ: *Книгоиздателство „Буревѣстникъ“* — София.

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ една мобилирана стая. Споразумѣние въ печатницата на К. Т. Мотавчиевъ.

Вукварь и Читанка

отъ **Д-ръ Д. Гиневъ и Т. Самодумовъ** съ *художествени* картини и четива. Одобренъ съ № 2136.

Цѣна 50 ст.
На учителитѣ 20%,
а на книжаритѣ 35%.

Доставя се отъ *Ф. Гиневъ Славовъ Варна, IV участъкъ.*

За прѣгледъ буквари се пращатъ даромъ. 3—2

Търговско-индустриаленъ магазинъ на Д. ГУГОВЪ — Плѣвенъ.

НЕБИВАЛА ЕФТЕНИЯ!

Ефтени, здрави, елегантни и трайни обуща, дѣтски, мѫжки и дамски можете да си купите *само* отъ *търговско-индустриалния магазинъ* на *Д. Гуговъ*: ул. Александровска, срѣщу кѫщата — музей, единственъ прѣдставитель на обущарската фабрика *„Янтра“* въ Габрово.

Цѣни опрѣдѣлени:

Обикнов. фасонъ отъ *диамантова (кромова)* кожа.
№ 40 — 14·00 лв. Ако сѫ шити — 1 л. по-скѫпо.
№ 41 — 14·50 „ сѫщо и американски фасонъ.
№ 42 — 15·00 „ съ 50 ст. по скѫпо
№ 43 — 15·00 „
№ 44 — 15·55 „
№ 45 — 16·00 „
Въ магазина има най-голѣмъ изборъ *отъ чисто вълнени, български фланели, чорапи и най-различни кожени издѣлия.*

Съ почитание: **Д. Гуговъ — Плѣвенъ.**

ПЕЧАТНИЦА
на
К. Т. Мотавчиавъ — Плѣвенъ.

Единствената въ града ни **комплектна художествена печатница;** приема да печати различни *илюстрации, списания, учебници, прочитни книги, вѣстници,* търговски тевтери, записи, бланки, пликове, фактури, квитанции, разписки, реклами, свадбени, визитни карти и пр.

Работа чиста и бърза
Цѣни най-износни.

Отъ управлението на печатницата.

Печатница на К. Т. Мотавчиевъ—Плѣвенъ